

Arrest

nr. 242 025 van 8 oktober 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 19 maart 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 februari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. KONINGS, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 11 januari 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende op 15 januari 2009 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 29 maart 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest van 31 januari 2011 met nr. 55 314 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Verzoeker diende op 4 mei 2010 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 19 oktober 2011 een beslissing waarbij de in punt 1.3. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid trof op 15 november 2011 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid trof op 29 november 2011 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Bij arrest van de Raad van 14 februari 2012 met nr. 75 031 werd de afstand van het geding vastgesteld.

1.7. Verzoeker diende op 5 oktober 2011 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.8. Verzoeker diende op 5 december 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 24 april 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.8. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 3 mei 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.7. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 6 november 2011 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.12. Verzoeker diende op 19 december 2018 een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.13. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de minister) nam op 13 februari 2020 de beslissing waarbij de in punt 1.12 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het beroep dat tegen deze beslissing werd ingediend werd verworpen bij arrest van 8 oktober 2020 met nr. 242 024.

1.14. De gemachtigde van de minister trof op 21 februari 2020 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan op 26 februari 2020 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

De heer:

Naam, voornaam: B.(…), A.(…)

geboortedatum: (…)

geboorteplaats: (…)

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van geldig paspoort en visum (...)"

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat kan worden beschouwd als een eerste en enig middel, voert verzoeker aan:

*"Schending van het artikel 7 Vreemdelingenwet ;
Schending van het artikel 74/13 Vreemdelingenwet ;
Schending van het artikel 74/14 Vreemdelingenwet ;
Schending van het artikel 1 § 1, 11 ° juncto artikel 1 § 2 Vw ;
Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet - materiële en formele motiveringsverplichting ;
Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;
Schending van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheidsplicht ;
Schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel ;
Schending van het artikel 3 E. V. R. M. ;
Schending van het artikel 8 E. V.R.M. en het respect voor de menselijke waardigheid ;
Schending van de artikelen 7 en 33 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie ;
Schending van het artikel 41 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie ;
Schending van het algemeen rechtsbeginsel van het hoorrecht ;
Schending van het artikel 15 van het Handvest van de Grondrechten van de EU ;
Schending van het artikel 23 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens ;
Schending van het artikel 6 van het internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten ;
Schending van het artikel 1 van het Europees sociaal handvest."*

Verzoeker betoogt als volgt:

*"(...)
7.1.*

De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoeker mede te delen dat hij het grondgebied dient te verlaten.

Motiveringsplicht

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen - de specifieke situatie van de betrokken persoon - heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in

kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de Minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de Minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zich van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Minister bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

7.2.

Uit de navolgende bespreking zal blijken dat de gemachtigde van de Minister bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

In de bestreden beslissing wordt enkel gemotiveerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen omdat de verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum zoals vooropgesteld door artikel 7, eerste lid 1° Vw.

Dat dit onmogelijk als een zorgvuldige motivering beschouwd kan worden, gelet op de uiteenzetting hieronder.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft niet met alle feitelijkeheden in het dossier rekening gehouden.

- 7.2.1.

EERSTE ONDERDEEL

Afwezigheid individuele beoordeling en miskennis van het hoorrecht

Het artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, 'recht op behoorlijk bestuur' stelt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,
- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,
- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden."

De miskennis van het hoorrecht schendt de rechten van verdediging, gewaarborgd in bovenstaand artikel.

Volgens de vaste rechtspraak is er sprake van een schending van het hoorrecht indien voldaan is aan 2 cumulatieve voorwaarden:

1) De aanwezigheid van een onregelmatigheid in de uitoefening van het hoorrecht ;

2) Het hoorrecht had tot een andere besluitvorming kunnen leiden;

Het is evident dat er een onregelmatigheid is bij de uitoefening van het hoorrecht, nu de verzoeker niet deugdelijk gehoord werd bij het nemen van de beslissingen van uitwijzing.

Indien de verzoeker wel de mogelijkheid had gekregen gehoord te worden, rekening houdende met alle individuele elementen, had dit wel degelijk tot een andere besluitvorming kunnen leiden.

Verzoeker had dan immers kunnen duiden dat hij gedurende lange tijd in legaal verblijf heeft gezeten, en dat er sprake is van een verregaande integratie in hoofde van verzoeker.

Verzoeker had ook kunnen wijzen op het feit dat hij bij zijn vader inwoont, die erkend is als gehandicapt, en waar verzoeker de volledige mantelzorg voor draagt!

Nochtans had de Dienst Vreemdelingenzaken hier kennis van, gelet op het feit dat dit element reeds ter kennis werd gegeven in het verzoekschrift overeenkomstig het artikel 9bis Vw, dat werd ingediend op 19/12/2018.

Nergens in de bestreden beslissing wordt hiernaar verwezen, noch enige melding van gemaakt. Had de verzoekende partij gehoord geweest alvorens het nemen van de bestreden beslissing, had verzoeker kunnen duidelijk maken dat hij als enigste inwoont bij zijn vader, en aldus de mantelzorg, die noodzakelijk is, kunnen kaderen. Dit is in casu niet gebeurd.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie is het hoorrecht verplicht in elke procedure die kan leiden tot een administratieve of rechterlijke beslissing die de belangen van een persoon nadelig kan beïnvloeden.

Volgens de Raad van State moet het gaan om een maatregel die de belangen van de betrokkene ernstig aantast of benadeelt. Een dergelijke maatregel veronderstelt dat diegene op wie het betrekking heeft, voorafgaandelijk gehoord wordt.

De hoorplicht is verplicht voor de administratieve overheden van een lidstaat telkens wanneer zij besluiten nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs wanneer de toepasselijke reglementering niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit voorziet (HvJ Sopropé, C-349/07). Ook de Raad van State en het Grondwettelijk Hof erkennen het hoorrecht als een algemeen rechtsbeginsel dat gerespecteerd moet worden, zelfs wanneer dit niet uitdrukkelijk voorzien is bij wet (RvS 15/9/04, nr. 134.963; GwH 30/3/99, nr. 40/99).

Bijgevolg moet het beginsel van het hoorrecht evenzeer gerespecteerd worden bij beslissingen over kort verblijf, bij weigeringen van verblijf, bij de afgifte van een BGV aan een persoon in onwettig verblijf en bij andere beslissingen die de belangen van de vreemdeling nadelig aantasten. Ook wanneer dit niet voorzien is in de Verblijfswet.

Bovendien blijkt uit de wettelijke basis die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, dat met een stereotype motivering geen genoegen kan genomen worden, aangezien een individuele beoordeling zich opdringt :

Zijn er in casu bepalingen in internationale verdragen die aan de betrokkene een voordeel opleveren?

Welke zijn de specifieke omstandigheden eigen aan het geval?

Zijn er humanitaire redenen die in rekening dienen gebracht te worden?

Zijn er minder verregaande oplossingen?

De beslissing biedt geen afdoende motivering voor de genomen beslissing en houdt geen afdoende rekening met de persoonlijke elementen eigen aan het dossier van verzoeker.

Op geen enkel ogenblik werd de verzoekende partij uitgenodigd om uit te leggen wat de mantelzorg inhoudt waar verzoeker voor instaat.

Zijn vader is erkend als gehandicapte sinds 01/11/2016 en dit voor onbepaalde duur.

Hieruit kan dan ook enkel maar worden afgeleid dat de nood aan mantelzorg levenslang is voor verzoekers vader.

In casu zijn er aldus humanitaire redenen die in rekening dienen te worden gebracht, alvorens men kan overgaan tot het nemen van een administratieve beslissing in hoofde van verzoekende partij. Dit blijkt niet uit de bestreden beslissing.

Door geen rekening te houden met deze feitelijkheden en de verzoekende partij niet te horen schendt de Dienst vreemdelingenzaken de motiveringsplicht waardoor de bestreden beslissing vernietigd moet worden.

- 7.2.2.

TWEEDE ONDERDEEL

Aangaande het artikel 8 E. V.R.M. en het artikel 3 E.V.R.M.

De verzoeker kan niet akkoord gaan met deze motivering en wijst op de onzorgvuldigheid en gebrekkigheid bij de totstandkoming van de beslissing.

Zoals hoger reeds aangehaald woont de verzoeker samen met zijn vader, die sinds 01/11/2016 erkend is als gehandicapte en dit voor onbepaalde duur.

Dit werd ook duidelijk aangetoond in het verzoek overeenkomstig het artikel 9bis Vw.

De verzoeker verblijft ook al sinds 2009 onafgebroken in België.

Hij neemt de zorg voor zijn vader volledig op zich.

Verzoeker heeft een verblijf van meer dan tien jaar in België. Verzoeker heeft zich geïntegreerd in de Belgische samenleving, spreekt Nederlands, en is volledig geïntegreerd.

Dat echter uit de bestreden beslissing niet blijkt dat met deze elementen rekening werd gehouden. Men motiveert louter dat verzoeker niet in het bezit is van de nodige visa om in België te verblijven. Er wordt geen enkele melding gemaakt van verzoekers langdurig verblijf, noch van de humanitaire redenen, met name het zorgen voor zijn gehandicapte vader.

Dat dit niet getuigt van een zorgvuldig onderzoek zoals het een administratieve overheid betaamt.

Zoals reeds eerder aangehaald heeft de verzoeker steeds zijn uiterste best gedaan om zich hier in België te integreren, dit ondanks zijn preciaire verblijfsituatie. Daarbovenop nam hij ook nog eens de zorg voor zijn vader op zich.

De verwerende partij ging onzorgvuldig te werk bij de totstandkoming van de beslissing van uitwijzing. Verzoeker is inmiddels volledig ingeburgerd in de Belgische samenleving. Verzoeker heeft aldus wel degelijk een duurzame band met België. Verzoeker zijn vader verblijft in België, alsook de zus van verzoeker verblijft met haar gezin in België.

Een terugkeer naar Armenië zou aldus een schending betekenen van het artikel 8 E.V.R.M. en het artikel 3 E.V.R.M.

De verwerende partij heeft duidelijk geen rekening gehouden met alle persoonlijke omstandigheden van verzoeker.

Het kan niet aanvaard worden dat in de bijlage 13 enkel en alleen wordt verwezen naar het feit dat verzoeker niet in het bezit is van de vereiste documenten om in België te verblijven.

De Dienst Vreemdelingenzaken is gehouden om elke administratieve beslissing met redenen te omkleden. Dat in casu het louter verwijzen naar het artikel 7 van de Vreemdelingenwet onvoldoende is gelet op alle feitelijkheden die aanwezig zijn in het dossier en waarvan de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte is.

De verwerende partij schendt hiermee ook het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

7.2.3.

DERDE ONDERDEEL

Aangaande het artikel 15 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie

Verzoeker wenst ook op zijn recht op arbeid / werk te wijzen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft geen aandacht getoond voor alle omstandigheden waarin de verzoeker zich bevindt.

Verzoeker heeft in zijn verzoek overeenkomstig het artikel 9bis Vw aangetoond dat hij gewerkt heeft in België en belastingen heeft betaald.

Ondanks verzoekers beroepsactiviteiten wordt zijn leven in België uiteengereten.

Nochtans staat te lezen in het artikel 15 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese unie dat éénieder het recht heeft om te werken.

"Artikel 15 Vrijheid van beroep en recht om te werken

1. Eenieder heeft het recht te werken en een vrijelijk gekozen of aanvaard beroep uit te oefenen."

Het recht op arbeid / werk wordt ook gegarandeerd in verschillende verdragen en verklaringen.

- Artikel 23 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens ;
- Artikel 6 van het internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten ;
- Artikel 1 van het Europees sociaal handvest ;

a)

Wat is arbeid ?

- Volgens socioloog Mok is Arbeid is het verrichten van bezigheden die nut hebben voor diegene die de arbeid verricht, voor zijn of haar naaste omgeving en/of voor de maatschappij als geheel.

- Andere sociologen stellen daarenboven de extra voorwaarde van betaling voor de activiteit.

b)

Het is de plicht van een staat een economische en sociale situatie te ontwikkelen waarin banen gecreëerd worden.

De staat gaat echter voorbij aan deze plicht.

- De verzoeker toonde aan dat hij gewerkt heeft ;
- De verzoeker toont aan dat hij bijdroeg aan de Belgische economie ;
- De verzoeker toont aan dat hij werkwilgig is.
- En toch houdt de Dienst Vreemdelingenzaken hier geen rekening mee.

7.3.

EINDBESLUIT

De verzoekende partij verzoekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen derhalve om het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op datum van 21/02/2020 en ter kennis gebracht op datum van 26/02/2020 te schorsen en te vernietigen.

(...)"

3.2. Verzoeker voert de schending aan van de artikel 33 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 1, § 1, 11°, juncto artikel 1 § 2, en van de artikelen 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, maar laat na concreet uiteen te zetten hoe de bestreden beslissing dit alles schendt.

De Raad is voorts niet bekend met het beginsel "respect voor de menselijke waardigheid" en verzoeker zet het ook niet nader uiteen, laat staan dat hij uitlegt op welke wijze de bestreden beslissing dit schendt.

Deze onderdelen van het middel zijn dan ook onontvankelijk.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel in 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.4. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat deze een juridische grondslag heeft, namelijk artikel 7 van de Vreemdelingenwet, en een motivering in feite bevat, namelijk dat verzoeker niet in het bezit is van een paspoort en een visum. Verzoeker acht de bestreden beslissing getuigen van een stereotiepe motivering. Indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Voor zover verzoeker in de bestreden beslissing een motivering verwachtte over de persoonlijke elementen die hij heeft aangekaart in zijn in punt 1.12. bedoelde aanvraag, kan worden verwezen naar het gestelde in punt 3.7. De motiveringsplicht in het licht van artikel 7 van de Vreemdelingenwet verplicht de verwerende partij niet om na te gaan of er "*minder verregaande oplossingen*" zijn, minstens toont verzoeker het tegendeel niet aan.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

3.5. Voor wat betreft de invulling van de materiële motiveringsplicht en de overige beginselen van behoorlijk bestuur die verzoeker geschonden acht, kan de Raad volstaan met een verwijzing naar de theoretische bespiegelingen die verzoeker daarover ontwikkelt in zijn verzoekschrift.

3.6. In het eerste onderdeel van zijn middel is verzoeker van oordeel dat het hoorrecht is miskend. Na een theoretische uiteenzetting betoogt verzoeker dat hij "*niet deugdelijk*" werd gehoord bij het nemen van de bestreden beslissing en dat mocht dit gebeurd zijn, hij had kunnen duiden dat hij een lange tijd legaal in het land heeft verbleven en als mantelzorgverzorger zorg draagt voor zijn gehandicapte vader. Dit alles had volgens verzoeker kunnen leiden tot een andersluidende besluitvorming.

3.7. Verzoeker maakt zelf melding van de negatieve beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard (zie punt 1.13.). Deze beslissing dateert van voor het treffen van de bestreden beslissing en werd hem op dezelfde dag ter kennis gebracht als de huidige bestreden beslissing. Verzoeker kan er dan ook niet onwetend van zijn. In deze beslissing tot onontvankelijkheid van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf werd er specifiek ingegaan op verzoekers individuele omstandigheden, zoals zijn lang verblijf in het Rijk en de mantelzorg voor zijn vader die verzoeker thans aanhaalt en waarover hij een individuele beoordeling verwachtte in de bestreden beslissing. Deze elementen werden echter niet aanvaard als buitengewone omstandigheden die toelaten dat verzoeker zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in België indient. De Raad ziet niet in waarom in de bestreden beslissing nogmaals diende te worden gemotiveerd over elementen die reeds werden beantwoord in de beslissing inzake verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van de artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en verzoeker laat na uiteen te zetten waarom hij toch nog dergelijke verwachting kon koesteren.

3.8. Verzoeker had in het kader van zijn verblijfsaanvraag verder de mogelijkheid om alle volgens hem nuttige elementen en stukken kenbaar te maken aan het bestuur en nuttig op te komen voor zijn belangen. Hierbij wijst de Raad erop dat het Hof van Justitie heeft gesteld dat indien men enige tijd voor het terugkeerbesluit in het kader van een andere beslissing effectief werd gehoord en daadwerkelijk en nuttig voor zijn belangen kon opkomen, de Lidstaat er niet toe is gehouden de persoon in kwestie opnieuw te horen (HvJ 5 november 2014, Mukarubega, C166/13, §§ 67 tem 70). In voormelde omstandigheden kan aldus niet worden ingezien waarom verzoeker nogmaals diende te worden gehoord. Bovendien wordt erop gewezen dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14

februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 39). Verzoeker toont met zijn theoretische uiteenzetting omtrent het hoorrecht en een herhaling van de elementen die hij reeds heeft aangekaart in zijn in punt 1.12. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging, het bestaan niet aan van omstandigheden die, mocht hij nog eens specifiek zijn gehoord vooraleer de bestreden beslissing werd getroffen en deze zou hebben meegedeeld, tot een andere uitkomst dan de bestreden beslissing hadden kunnen leiden. Ook de mededeling die hij bij zijn gehoor door de verwerende partij zou hebben gedaan, namelijk dat zijn vader voor onbepaalde duur is erkend als gehandicapte en de uitleg die hij zou hebben verstrekt over de inhoud van de mantelzorg voor zijn vader, zouden niet tot een andere uitkomst hebben geleid (cf. punt 3.11.). De schending van artikel 41 van het Handvest wordt niet aangetoond, evenmin als de schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur waarbij qua invulling naar het voorafgaande kan worden verwezen (cf. RvS 28 oktober 2016, nr. 236.329: *“le principe audi alteram partem, [...] a le même contenu que le principe général du droit d’être entendu tel que garanti par le droit de l’Union.”*).

Het eerste onderdeel van het middel is niet gegrond.

3.9. In een tweede onderdeel van het middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Verzoeker haalt opnieuw omstandigheden aan die hij reeds had ontwikkeld in zijn in punt 1.12. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging. Hij wijst er meer bepaald op dat hij sedert 2009 onafgebroken in België verblijft, dat hij zich hier perfect geïntegreerd heeft, mantelzorger is voor zijn vader, dat niet alleen deze laatste in België verblijft maar ook zijn zus en dat een terugkeer naar Armenië een schending vormt van voormelde verdragsartikelen. Verzoeker verwijt de verwerende partij geen rekening te hebben gehouden met deze persoonlijke omstandigheden.

3.10. Verzoeker voert de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar de Raad leest nergens in verzoekers betoog dat er sprake is van ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat hij ingevolge de bestreden beslissing een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandelingen. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

3.11. Voorts wijst de Raad er nogmaals op dat op dezelfde dag van de kennisgeving van de huidige bestreden beslissing, tevens de onontvankelijkheidsbeslissing aangaande verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ter kennis werd gebracht. In deze laatste beslissing werd uitgebreid gemotiveerd aangaande artikel 8 van het EVRM, waarbij het standpunt werd ingenomen dat de verplichting om tijdelijk terug te keren verzoekers gezins- of privéleven in de zin van dit artikel niet in het gedrang brengt. Ook werd rekening gehouden met verzoekers aangehaalde omstandigheid dat hij optreedt als mantelzorger voor zijn vader. Meer bepaald kan in deze beslissing het volgende worden gelezen:

“Betrokkene haalt aan dat hij alhier bij zijn vader verblijft, dat zijn vader in het bezit is van een C-kaart, dat zijn vader gehandicapt is en dat betrokkene zou instaan voor de mantelzorg van zijn vader. Dit element kan niet aanvaard worden daar betrokkene geen bewijs voorlegt dat hij effectief zou instaan voor de mantelzorg van zijn vader. Echter, indien betrokkene toch zou instaan voor medezorg van zijn vader dan dienen wij op te merken dat zijn vader steeds beroep kan doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden en dit in afwachting dat betrokkene eventueel kan terugkeren naar België. Ook de zus van betrokkene verblijft alhier legaal en kan mede instaan voor de zorg van zijn vader.

(...)

Betrokkene haalt aan dat hij alhier familieleden heeft in België en verwijst in deze context naar artikel 8 EVRM en naar de artikels 7 en 33 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie. Hij meent dat zijn recht op gezinsleven en privéleven gewaarborgd dient te worden. Het klopt inderdaad dat de vader en de zus van betrokkene alhier in België verblijven. Zijn vader is in het bezit van een C-kaart en zijn zus is ondertussen Belg geworden. Echter, de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke

bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par.100). (...) Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Bovendien merken wij nog op dat ook de moeder van betrokkene mevrouw G.(...) H.(...) alhier illegaal verblijft en betrokkene kan aldus samen met zijn moeder terugkeren om de nodige formaliteiten in orde te brengen. Volledigheidshalve merken wij ook nog op dat betrokkene pas in 2009 naar België kwam, terwijl zijn vader en zus al sedert respectievelijk 2003 en 2004 in België verbleven. Betrokkene heeft aldus ook enkele jaren zonder zijn vader en zus geleefd. Betrokkene toont niet aan dat hij dit niet opnieuw zou kunnen weliswaar tijdelijk tot wanneer hij kan terugkeren naar België met de nodige documenten. Een schending van artikel 8 EVRM en artikel 7 en 33 van het bovenvermelde Handvest blijkt aldus niet.”

3.12. Het standpunt van verzoeker dat er geen rekening werd gehouden met zijn individuele situatie en dat de verwerende partij onzorgvuldig heeft gehandeld, kan aldus niet worden bijgetreden. Verder is er in het administratief dossier nog een synthesesnota terug te vinden waarin, in toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat onder meer het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht op een gezins- en familieleven omvat, kan worden gelezen dat verzoeker een alleenstaande volwassen man is die wordt verondersteld de nodige acties te kunnen ondernemen om zijn verblijf te regulariseren, wat slechts een tijdelijke scheiding van zijn ouders inhoudt.

3.13. De Raad wijst er op dat het EHRM heeft aangegeven dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). De thans opgelegde terugkeer van verzoeker is niet definitief en wordt opgelegd teneinde te voldoen aan de wettelijke verblijfsregel dat een aanvraag om machtiging tot verblijf moet worden ingediend vanuit het buitenland. In casu dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar zijn herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de verplichting om de voorziene procedures te respecteren, het gezins- of familieleven, dan wel het in België opgebouwde privéleven in die mate in het gedrang brengt dat er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Aangezien artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met deze die worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8 van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci), kan ook een schending van artikel 7 van het Handvest niet worden aangenomen

Het tweede onderdeel van het middel is niet gegrond.

3.14. In een derde onderdeel van het enig middel wijst verzoeker op het recht op arbeid vervat in artikel 15 van het Handvest, waarbij hij stelt dat de verwerende partij geen aandacht heeft voor het feit dat hij in België heeft gewerkt en belastingen heeft betaald. Tevens haalt hij artikel 6 van het IVESCR aan en artikel 1 van het Europees Sociaal Handvest.

3.15. Nog daargelaten de vraag naar de rechtstreekse werking van deze verschillende bepalingen, gaat verzoeker eraan voorbij dat het geenszins de bestreden beslissing is die maakt dat hij niet gerechtigd is om te werken in België, wel de geldende wetgeving ter zake waarvoor de Raad niet bevoegd is. Nergens leest de Raad in de aangehaalde bepalingen een recht om niet te worden uitgewezen uit het Schengengrondgebied voor een vreemdeling die overeenkomstig de geldende wetgeving, niet is toegelaten tot een verblijf en tot een tewerkstelling, maar in het verleden tijdens een periode van legaal verblijf wel werkzaam was en/of voorhoudt perspectieven op werk te hebben. De bestreden beslissing verhindert verzoeker bovendien op geen enkele wijze elders werk te aanvaarden en economisch actief te zijn of alsnog later in België actief te zijn als werknemer als hij in het bezit is van een machtiging tot verblijf.

3.16. Wat betreft de bepaling van artikel 23 van de UVRM, wordt erop gewezen dat de UVRM een beginselverklaring is die is aangenomen door een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 10 december 1948 (A/Res. 217 (III)). Een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties is in beginsel juridisch niet bindend. Zij heeft geen rechtstreekse werking in de Belgische rechtsorde. Verzoeker kan dan ook de rechtstreekse schending van deze verklaring noch in haar geheel noch van bepaalde artikelen op een ontvankelijke wijze aanvoeren (RvS 7 januari 2003, nr. 126.922; RvS 22 december 2008, nr. 189.064).

Het derde onderdeel van het middel is niet gegrond.

Het eerste en enig middel is derhalve, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend twintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA